

opretholdes med en redaktionel ændring i lovforslagets § 1, nr. 1.

Den nuværende presselov omfatter skrifter, der er trykt eller fremstillet på anden mekanisk eller kemisk måde, jf. presselovens § 16, stk. 3. Den tekniske udvikling har imidlertid medført, at der i dag anvendes andre metoder til mangfoldiggørelse end de i presseloven nævnte. Da der ikke er nogen begrundelse for at lade selve fremstillingsmåden være af betydning for, om et skrift skal være undergivet de presseretlige ansvarsregler, foreslås det, at man anvender formuleringen »trykkes eller på anden måde mangfoldiggøres« om de skrifter, der skal være omfattet af en medieansvarslov. Herved opnås tillige, at nye tekniske former for mangfoldiggørelse automatisk vil være omfattet.

Om kriterierne »indenlandsk« og »periodisk« henvises til bemærkningerne til § 2.

I § 1, nr. 2, fastlægges, at loven finder anvendelse på lyd- og billedprogrammer, der spredes eller fordeles af Danmarks Radio, TV 2, TV 2's regionale virksomheder og foretagender, der har tilladelse til lokal radio- eller fjernsynsvirksomhed. Bestemmelsen er ny, idet presseloven kun omfatter trykte skrifter.

Det foreslås, at massemedierne radio og fjernsyn afgrænses på samme måde som i radio- og fjernsynslovens § 1 og § 3 a, nr. 1-3. Herved opnås principiel ligestilling med afgrænsningen af udgiverbegrebet, for så vidt angår indenlandske periodiske skrifter, jf. herom bemærkningerne til § 2 nedenfor. Det betyder, at lovens særlige ansvarsregler vil omfatte udsendelser i Danmarks Radio, TV 2, TV 2's regionale virksomheder samt foretagender, der har tilladelse til at drive lokal radio- eller fjernsynsvirksomhed. Derimod vil udenlandske tv-programmer, der modtages og spredes her i landet via satellit ikke være omfattet af medieansvarslovens særlige ansvarssystem. Dette svarer til ordningen for udenlandske periodiske skrifter, der sælges her i landet. For disse massemedier gælder lovgivningens almindelige regler.

Det lokale radio- og fjernsynsnævn kan i henhold til radio- og fjernsynslovens § 3 a, nr. 4, tillade, at programmer om enkeltstående begivenheder af lokal karakter fordeles indenfor et lokalt område. Der vil i disse tilfælde være tale om engangstilladelser og fordelingen af et program i henhold til en sådan tilladelse vil ikke være omfattet af lovforslagets § 1, nr. 2, der kun omfatter foretagender, der har til formål at drive radio- eller fjernsynsvirksomhed. Programmer, der udsendes i henhold til en sådan engangstilladelse, vil heller ikke være omfattet af forslaget § 1, nr. 3, idet der ikke vil være tale om periodisk udbredelse, således som det kræves i § 1, nr. 3.

Efter § 3 a, nr. 5, i radio- og fjernsynsloven kan man uden tilladelse foretage fordeling af lyd- og billedprogrammer i anlæg, som ikke omfatter mere end 25 tilslutninger i en bygning eller en gruppe af nærliggende bygninger. På grund af disse anlægs begrænsede størrelse finder Justitsministeriet ligesom Medicansvarsudvalget, at den virksomhed, der består i fordeling af programmer i disse anlæg, ikke bør være omfattet af medieansvarsloven. I forslaget § 1, nr. 2, er der derfor foretaget den afgrænsning, at det alene er udbredelsen af programmer fra foretagender, der har tilladelse til lokal radio- eller fjernsynsvirksomhed, der er omfattet.

Endelig medfører forslaget § 1, nr. 3, at loven også omfatter andre tekster, billeder og lydprogrammer, der periodisk udbredes til offentligheden, såfremt de har karakter af en nyhedsformidling, som kan ligestilles med den formidling, der er omfattet af nr. 1 og 2.

Om baggrunden for, at de særlige ansvarsregler foreslås anvendt på andet end den trykte presse og radio og fjernsyn, henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 4.1. og 4.1.1. samt til betænkningen side 106 ff.

Anvendelsen af § 1, nr. 3, forudsætter, at der - ligesom for skrifter og radio/fjernsyn - er en person her i landet, der kan gøres et ansvar gældende overfor.

Kravet om, at stoffet skal udbredes til offentligheden, indebærer at principielt alle - eventuelt mod betaling - skal kunne få adgang til stoffet. Virksomheders interne informationssystemer vil herefter ikke være omfattet af loven, selv om de har karakter af nyhedsformidling.

Det forudsættes endvidere, at udbredelsen til offentligheden sker periodisk. Det bemærkes, at begrebet »periodisk« her anvendes på en anden måde end i § 1, nr. 1, jf. § 2, stk. 3. I § 1, nr. 3, ligger der i kravet om periodisk udbredelse, at en konstant uforanderlig eller enkeltstående formidling ikke vil være omfattet. Dette medfører, at producenten af en video ikke vil være underlagt de særlige ansvarsregler, ligesom bøger, der måtte blive udsendt elektronisk, heller ikke vil være omfattet. Dette svarer til, at de særlige ansvarsregler for den trykte presse heller ikke omfatter bøger.

Med kravet om, at den af § 1, nr. 3, omfattede nyhedsformidling, skal kunne ligestilles med formidlingen fra den trykte presse eller fra radio/fjernsyn, sættes snævre grænser for, hvilke former for informationsvirksomheder der kan være omfattet af de særlige ansvarsregler. Dette kriterium indebærer, at der ligesom i den trykte presse og radio/fjernsyn skal være tale om en-vejs-kommunikation. Kun i de tilfælde, hvor modtageren ikke kan påvirke produktet, er der